

Warszawa, dnia 25 lutego 2020 r.

Sygn. akt VI Ka 745/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant sądowy - stażysta Angelika Stelmach

przy udziale prokuratora Józefa Gacka i przedstawiciela (...)Skarbowego w W. młodszego rachmistrza P. K. (1)

po rozpoznaniu dnia 25 lutego 2020 r. w W.

sprawy J. A. syna E. i J. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 107 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego (...)W.

z dnia 21 marca 2019 r. sygn. akt III K 408/17

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną karę łączną grzywny łagodzi do 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 100 (sto) zł; w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2000 zł (dwa tysiące) tytułem opłaty za obie instancje oraz pozostałe koszty sądowe za postępowanie w sprawie.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 745/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego(...) w W. z dnia 21 marca 2019r. Sygn. akt III K 408/17

0.1.Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.1.1.3. Granice zaskarżenia**0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1.1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.1.2.1. Ustalenie faktów

0.1.2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		J. A.	Oskarżony był karany za przestępstwa podobne z art. 107 § 1 kks	Informacja z K.	611-620
0.1.2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.1.2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
	Informacja z K.	dokument wystawiony w punkcie informacyjnym Krajowego Rejestru Karnego przy Sądzie Okręgowym, nie wzbudza zastrzeżeń odnośnie formy sporządzenia i wartości merytorycznej;

0.1.2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
--	--

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1. 2. 3. 4. 5.	Rażące naruszenie art. 6 kpk w zw. z art. 117 § 2 kpk oraz art. 374 § 1 kpk i art. 390 § 1 kpk (stosowanych w zw. z art. 113 § 1 kks), a to poprzez przeprowadzenie ostatniej w sprawie rozprawy bez udziału oskarżonego, mimo, iż jego nieobecność została w sposób prawidłowy usprawiedliwiona, a nadto przy wskazaniu sądowi rejonowemu, iż oskarżony chce brać osobiście czynny udział w postępowaniu i zamierza składać wyjaśnienia;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Argumentacja skarżącego jest niezasadna, albowiem norma wynikająca z treści art. 117 § 2 kpk w przypadku usprawiedliwienia niestawiennictwa oskarżonego na rozprawie, implikuje koniecznością zaniechania przeprowadzenia planowanych		

czynności procesowych, o ile to usprawiedliwienie jest należyte. Oznacza to, że sąd ma obowiązek badać, czy przedstawione usprawiedliwienie wskazuje na okoliczności rzeczywiście uniemożliwiające stronie stawienie się na rozprawę i udokumentowane w sposób nie budzący wątpliwości co do zaistnienia tych okoliczności (vide wyrok SN z dnia 27 stycznia 2016r. V KK 321/15). Dotyczy to oceny każdego podanego przez oskarżonego powodu, a zatem także awarii samochodu, która uniemożliwiła oskarżonemu dotarcie na rozprawę w dniu 7 marca 2019r., a który to powód nieobecności nie został w żaden sposób uprawdopodobniony. Wskazać należy, iż na rozprawie obrońca deklarował, że oskarżony wykaże awarię poprzez złożenie zaświadczenia z warsztatu samochodowego (k.555-556). Sąd Rejonowy zasadnie nie uznał takiego usprawiedliwienia nieobecności za należyte w rozumieniu art. 117 § 2 kpk i przeprowadził rozprawę pod nieobecność oskarżonego. Wprawdzie w momencie podejmowania tej decyzji Sąd Rejonowy nie był w stanie przewidzieć czy oskarżony złoży zaświadczenie z warsztatu samochodowego. Tym niemniej dalszy przebieg procesu dowodzi, że to usprawiedliwienie nieobecności nie zostało poparte żadnym dokumentem, a zatem istotnie nie było prawidłowe. Na rozprawie w dniu 7 marca 2019r. Sąd Rejonowy odroczył ogłoszenie wyroku do dnia 21 marca 2019r., a zatem oskarżony i jego obrońca zyskali aż 14 dni na usprawiedliwienie tej nieobecności oskarżonego na rozprawie i możliwość złożenia wniosku o zastosowania przepisu o wznowieniu przewodu sądowego

w trybie art. 409 k.p.k. celem złożenia dodatkowych wyjaśnień przez oskarżonego. Tymczasem aż do wydania wyroku, jak również do złożonej apelacji nie został złożony do akt żaden dokument, który potwierdzałby awarię samochodu, uniemożliwiającą dotarcie oskarżonego na rozprawę w dniu 7 marca 2019r.

Wprawdzie na rozprawie odwoławczej obrońca oskarżonego przedłożył zdjęcia w formie wydruku dowodu rejestracyjnego samochodu marki V. (...) nr rej. (...), zdjęcie pojazdu bez tablicy rejestracyjnej oraz kosztorys naprawy tego samochodu z dnia 07.03.2019r. Tym niemniej w ocenie Sądu tego rodzaju dokumentacja nie usprawiedliwia w wystarczającym stopniu nieobecności oskarżonego na rozprawie w dniu 7 marca 2019r. Przedłożone kopie dokumentów co najwyżej potwierdzają, że samochód należący do A. S. został w dniu 07.03.2019r. przyjęty do naprawy w (...) 8 w B. z powodu spalonej instalacji elektrycznej. Nie sposób jednak ustalić kiedy doszło do tej awarii pojazdu i czy zaistniała ona tuż przed wyruszeniem z B. na rozprawę w Sądzie Rejonowym w Legionowie. Złożona dopiero na etapie postępowania odwoławczego dokumentacja, nie potwierdza, że oskarżony nie mógł się stawić na rozprawie w Sądzie Rejonowym w Legionowie w dniu 7 marca 2019r.

Należy podkreślić, iż nie jest powinnością sądu sprawdzać, czy osoba niestawiająca się na rozprawę, mimo prawidłowego zawiadomienia, niestawiennictwo swe zawiniła, ale obowiązkiem tej osoby jest wykazać bez odrębnych wezwań, że niestawiennictwo było niezawinione, to jest nieobecność

usprawiedliwić. Przepuszczenie co do wyjątkowej przyczyny niestawiennictwa musi być przecież poparte realnie zaistniałymi zdarzeniami, które sąd ma obowiązek starannie rozważyć. Wobec braku takich wiarygodnych informacji, usprawiedliwienie nieobecności oskarżonego na rozprawie w dniu 7 marca 2019r. należy uznać za nienależyte, a wniosek o odroczenie rozprawy za zmierzający jedynie do przedłużenia procesu.

Wbrew argumentom skarżącego brak jakichkolwiek podstaw do uznania, że niestawiennictwo oskarżonego zostało w sposób prawidłowy usprawiedliwione, skoro nie wykazano aby zostało spowodowane wyjątkowymi przyczynami takimi jak nagła awaria pojazdu czy inną obiektywną przyczyną uniemożliwiającą mu stawiennictwo, a zatem przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność oskarżonego nie stanowiło obrazy przepisu art. 6 kpk w zw. z art. 117 § 2 kpk oraz art. 374 § 1 kpk. Zdaniem Sądu Okręgowego nie zaistniały przesłanki o których mowa w art. 117 § 2 kpk, które powinny skutkować odroczeniem rozprawy, skoro oskarżony nie stawiał się bez należytego usprawiedliwienia. Należyte usprawiedliwienie niestawiennictwa w rozumieniu art. 117 § 2 k.p.k. to takie, które wskazuje na okoliczności rzeczywiście uniemożliwiające stronie stawienie się na rozprawę, udokumentowane w sposób niebudzący wątpliwości co do zaistnienia tych okoliczności. Zarzut obrońcy z pkt I apelacji należy więc uznać za niezasadny.

<p>Rażące naruszenie art. 399 § 1 i § 2 kpk (stosowanych w zw. z art. 113 § 1 kks), mające zasadniczy wpływ na treść kwestionowanego orzeczenia, a to poprzez brak jakiegokolwiek uprzedzenia oskarżonego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu, wobec czego taki kierunek wydanego wyroku okazał się dla niego całkowitym zaskoczeniem, a oskarżony nie mieli żadnej sposobności odnieść się do niego w którymkolwiek momencie procesu przeprowadzonego w I instancji;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Na rozprawie w dniu 7 marca 2019r. przed zamknięciem przewodu sądowego Sąd Rejonowy w trybie art. 399 § 1 kpk uprzedził obecne strony tj. obrońcę, prokuratora i oskarżyciela publicznego (oskarżony nie stawiał się na rozprawę bez należytego usprawiedliwienia), o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów przez zastosowanie art. 9 § 3 k.k.s. Przy czym przepis ten zawiera szczególną regulację określającą podstawy odpowiedzialności za sprawstwo przestępstwa skarbowego określając przesłanki odpowiedzialności osoby fizycznej zajmującej się na podstawie jednego z wymienionych w art. 9 § 3 k.k.s. źródeł sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi innego podmiotu.</p> <p>Sąd Rejonowy zachował niezmienny opis zdarzeń faktycznych i nie dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu, gdyż nie dokonał zmiany prawnego obrazu tych dwóch zdarzeń, a</p>		

jedynie wskazał formę zjawiskową sprawstwa obu czynów. Przepis art. 9 § 3 k.k.s. określa jedynie taksatywnie przesłanki uzasadniające odpowiedzialność osoby, która na podstawie umowy spółki jako prezes zarządu zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej. Trafnie wskazuje się w orzecznictwie, że „skoro zarząd spółki prowadzi sprawy tej spółki, a pracami kieruje jego prezes, to jeżeli nie powierzono spraw spółki innemu z członków zarządu albo kierownikowi innej komórki organizacyjnej firmy, prezes zarządu spółki jest tą osobą, która zajmuje się jej sprawami gospodarczymi w powyższym zakresie, jeżeli nie dojdzie do wskazania innej jeszcze osoby odpowiedzialnej za czynności spółki (wyrok SN z dnia 2 lipca 2002 r., IV KK 164/02, OSNKW 2002, nr 11–12, poz. 106).

Zgodnie z treścią art. 399 § 2 k.p.k., sąd na wniosek oskarżonego może przerwać rozprawę w celu umożliwienia mu przygotowania się do obrony, co wskazuje, że przepis ten nie przewiduje w tym zakresie żadnego obowiązku. To, czy istnieje taka konieczność jest kwestią rozważenia w okolicznościach konkretnej sprawy, czy jest to niezbędne z punktu widzenia obrony oskarżonego (vide wyrok SA w Warszawie z dnia 16 lipca 2019r. II AKa 23/19).

Nie jest zasadny zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego naruszenia przez sąd pierwszej instancji przepisów art. 399 § 1 i 2 k.p.k. Po pierwsze, by zasadnie podnieść zarzut obrazy

przepisów postępowania karnego, należy wykazać, w jaki sposób owo naruszenie mogło mieć wpływ na treść wyroku. O ile obrońca zarzut naruszenia wskazanych przepisów procedury postawił, o tyle w żaden sposób nie wskazał, w jaki sposób mogło się to przełożyć na treść wyroku. Wniosek o odroczenie rozprawy złożony przez obrońcę, na ostatnim terminie rozprawy głównej w dniu 7 marca 2019 r., winien być bowiem oceniony jako zmierzający jedynie do przesunięcia w czasie wydania orzeczenia. Z punktu widzenia interesów obrony wskazywana przez Sąd rejonowy zmiana kwalifikacji wynika z obowiązujących przepisów prawa, które winny być obrońcy znane z racji wykonywanego zawodu, sąd pierwszej instancji był uprawniony do odmowy uwzględnienia wniosku o odroczenie rozprawy celem przygotowania do obrony, skoro kwestia zajmowanego przez oskarżonego stanowiska w zarządzie (...) Sp. z o.o. była obrońcy znana. Pouczenie dokonane w dniu 7 marca 2019 r. odnosiło się tylko do kwestii formy sprawstwa i nie skutkowało zmodyfikowaniem grożącej oskarżonemu sankcji karnej. Mając na uwadze zakres uprzedzenia sąd nie pouczał o możliwości zastosowania, nieznannej dotychczas obronie, kwalifikacji prawnej. Z tego też powodu nie sposób uznać, by doszło do naruszenia przepisu art. 399 § 1 k.p.k. tylko z tego powodu, że oskarżony nie stawiał się na rozprawę bez należytego usprawiedliwienia nieobecności. Sąd Rejonowy dostarczył zatem obronie jasnej i wyraźnej informacji o możliwej zmianie normatywnej treści zarzutu. Ponadto Sąd nie był zobligowany do odroczenia rozprawy, gdyż przepis art. 399 § 2 kpk nie

przewiduje w tym zakresie żadnego obowiązku, a jedynie rozważenie czy wniosek o odroczenie rozprawy jest uzasadniony tj. gdy odroczenie jest niezbędne dla przygotowania do obrony.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd rejonowy zasadnie nie uwzględnił wniosku o odroczenie rozprawy, uznając, że kwestia będąca przedmiotem uprzedzenia nie godzi w prawa do obrony oskarżonego. Należy mieć też na uwadze, iż obraza tego przepisu, podobnie jak każdego innego przepisu postępowania, może być podstawą odwoławczą tylko wtedy, gdy mogła mieć wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.). W niniejszej sprawie najistotniejsza zmiana kwalifikacji prawnej polegała na uzupełnieniu kwalifikacji prawnej o art. 9 § 3 k.k.s., co z oczywistych względów nie tylko nie rodziło potrzeby podejmowania dodatkowych działań obronnych, ale wręcz zakres obrony ograniczało. Także pozostałe zmiany kwalifikacji prawnej nie rzutowały na sposób prowadzenia obrony, o czym dodatkowo przekonuje fakt, że skarżący nie wskazał w apelacji żadnej okoliczności, której nie wykorzystał w postępowaniu rozpoznawczym wobec mankamentów uprzedzenia o możliwej zmianie kwalifikacji prawnej. Tak więc akceptując stanowisko, iż przepis art. 399 § 1 k.p.k. nakazuje uprzedzenie stron o możliwej zmianie kwalifikacji prawnej zawsze, gdy tylko taka możliwość się pojawia, bez względu na jej znaczenie dla obrony oskarżonego, to dla skuteczności zarzutu obrazy tego przepisu nie wystarczy stwierdzenie samego jego naruszenia, lecz niezbędne jest stwierdzenie możliwości wpływu obrazy przepisu na treść orzeczenia.

<p>Taki zaś wpływ należało w niniejszej sprawie wykluczyć, skoro sąd poruszając się w ramach tej samej kwalifikacji prawnej (tego samego typu przestępstwa) przyjmuje, że oskarżony dopuścił się czynu w szczególnej formie sprawstwa, to brak odroczenia rozprawy celem przygotowania do obrony, nie ma znaczenia dla strony.</p>		
<p>Wadliwość ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie, będącą wynikiem dowolnej, lecz nie swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu, a to poprzez zupełnie przypadkowe i na niczym nie oparte przyjęcie, iż oskarżony J. A. urządził kiedykolwiek jakiekolwiek gry na automatach w 2 lokalach objętych postępowaniem, chociaż absolutnie nic takiego nie wynika z dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, albowiem oskarżony we wskazanych lokalach nigdy nie był nie był tam znany, a też i nie wykonywał tam- osobiście lub przez pracowników – żadnych działań dotyczących automatów do gier tam zainstalowanych, natomiast w procesie wykazano to tylko, że kierowana przez niego (...) Sp. z o.o. we W. była właścicielem urządzeń do gier, co wcale nie oznacza- i czego nie udowodniono- że w dacie czynów była ich posiadaczem prowadzącym ich gospodarczą eksploatację;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, wyjaśnił na rozprawie wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, następnie</p>		

całość tych okoliczności wnikliwie i wszechstronnie rozważył, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wyprowadził trafny wniosek w przedmiocie winy oskarżonego J. A. za przypisane mu przestępstwa; ocena materiału dowodowego przez sąd I instancji dokonana została z baczeniem na reguły z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza zasady granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń wskazując, że to oskarżony J. A. urządził wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych gry na automatach wymienionych w zarzutach w lokalu „(...)” usytuowanym przy ul. (...) lok. 2 w W. oraz w lokalu (...) przy ul. (...) w O.. Przy czym J. A. pełnił funkcję Prezesa Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. ul. (...). Wbrew twierdzeniom obrońcy dowodem potwierdzającym pośrednio kto w istocie wstawił zatrzymane przez celników 9 automatów do gier do tych dwóch lokali i prowadził w dacie czynów ich gospodarczą eksploatację są właśnie umowy dzierżawy powierzchni użytkowej (k.211,356), w których J. A. działając w imieniu spółki (...) Sp. z o.o. w której był prezesem zarządu wydzierżawił powierzchnię użytkową w tych lokalach począwszy od dnia 1 lipca 2016r. Powyższe umowy zostały zawarte na czas nieokreślony. Natomiast w dniu 16

sierpnia 2016r. w lokalu przy ul. (...) w W. oraz w dniu 13 września 2016r. w lokalu przy ul. (...) w O. funkcjonariusze Służby Celnej zabezpieczyli łącznie 9 włączonych i gotowych do eksploatacji automatów do gier hazardowych. Z zeznań świadków P. K. (2) i M. Ś., który wydierżawili oskarżonemu powierzchnię użytkową w swoich lokalach, wynika, że nie czerpali oni żadnego dochodu z automatów do gier i nie zajmowali się serwisem automatów. M. Ś., który podpisał umowę w imieniu spółki (...) S.C. (k.211) zeznał, że nie wie kiedy i kto wstawił automaty do lokalu (k.209-210) . Świadek P. Ś. współwłaściciel spółki (...) S.C. zeznał, że lokalem zajmował się jego brat, nie wie w jakich okolicznościach doszło do podpisania umowy dzierżawy, nie wiedział, że w lokalu była prowadzona działalność na automatach, nie wie do kogo należały urządzenia znajdujące się w tym lokalu. Natomiast P. K. (2), który podpisał umowę dzierżawy w imieniu (...) Sp. z o.o. (k.356) zeznał, że pracownicy jego firmy zajmowali się tylko działalnością handlowo-usługową prowadzoną przez jego spółkę i nie obsługiwali automatów do gier. Zeznał, że nie był obecny przy ustawianiu automatów i wstawiła je pewnie spółka, która podpisała umowę, gdyż automaty stały na powierzchni wynajętej przez (...) (k.359,469). Osoba zatrzymana w lokalu przy ul. (...) lok. 2 w W. świadek D. G. zeznał, że do jego obowiązków należy pilnowanie porządku w lokalu, ale nie zajmuje się automatami do gier, gdyż automaty same wypłacają wygrane w postaci monet 5 złotych. Nie wie kto jest właścicielem automatów, a w razie awarii automatu lub braku monet

na wypłaty dzwoni do mężczyzny o imieniu R. (k.3-4). Świadek K. K., która pracowała w lokalu przy ul. (...) w O. zeznała, że do jej obowiązków należała jedynie sprzedaż napojów i utrzymywanie porządku w lokalu. Nie wie kto wstawił do lokalu automaty do gier, kto jest ich dysponentem, kto obsługiwał automaty i je serwisował, ani kto dysponował kluczami do nich (k.347). Natomiast na rozprawie K. K. zeznała, że nie zetknęła się z J. A.. Według niej automaty należały do prezesów, którzy prowadzili lokal i ją zatrudnili, ale nie umiała wskazać na jakiej podstawie tak twierdzi, skoro nie pamięta czy ktoś przyjeżdżał do automatów. Ponadto ponownie zeznała, że ona nie obsługiwała automatów (k.530). Analiza zeznań wskazanych osób prowadzi do wniosku, że osoby, które wydzierżawiły powierzchnie użytkową w tych lokalach tj. P. K. (2) i M. Ś., nie byli posiadaczami zatrzymanych automatów do gier i nie prowadzili ich gospodarczej eksploatacji. W świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego uznać należy, iż skoro właścicielem automatów była firma należąca do oskarżonego tj. (...) Sp. z o.o. , to właśnie oskarżony jako prezes zarządu firmy i jedyny właściciel wszystkich udziałów w spółce, jest osobą, która urzędzała gry na automatach w wynajętych lokalach.

Dodatkowo to właśnie pełnomocnik (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. w dniach 14 i 28 września 2016r. zgłosił dwie interwencje i wnosił zażalenie na postanowienie o zatwierdzeniu przeszukania i zatrzymania rzeczy (k.197-202). Skarżący najwyraźniej zapomniał, że działając jako pełnomocnik

interwenienta tj. (...) Sp. z o.o. w zgłoszeniu interwencji wskazywał, że spółka (...) jest podmiotem eksploatującym i dzierżawcą wszystkich zatrzymanych przez organ celny urządzeń do gier (k.69,340). Pełnomocnictwo w imieniu (...) Sp. z o.o. podpisał właśnie oskarżony J. A., działając jako Prezes Zarządu tej spółki (k. 151). Z jednej więc strony oskarżony J. A. kwestionuje swój udział we wstawieniu automatów do gier w tych lokalach, z drugiej zaś strony jako prezes zarządu działając w imieniu spółki domaga się zwrotu zabezpieczonych automatów do gier jako ich właściciel i podmiot eksploatujący. Prawo własności potwierdzają nalepki z nazwą firmy umieszczone na każdym z automatów (protokoły oględzin k. 19-22,260-262). Trudno więc dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonego J. A., który nie przyznał się do winy i wyjaśnił, że nie wstawiał tych automatów do lokali, nie zajmował się ich serwisowaniem ani obsługą, nie ustalał zasad ani systemu gry na urządzeniach (k.531-532).

Natomiast analiza informacji z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dotyczącej (...) Sp. z o.o. (k.57-58) wskazuje, że przedmiotem działalności spółki była w pierwszej kolejności działalność związana z grami losowymi i zakładami wzajemnymi. Oskarżony J. A. był w okresie objętym zarzutem Prezesem Zarządu spółki (...) i jedynym wspólnikiem posiadającym całość udziałów. Wbrew zatem argumentom skarżącego Sąd Rejonowy na podstawie zgromadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów ustalił, że to oskarżony J. A. we wskazanych w zarzutach lokalach

urządzał gry na automatach nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna gry i wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych, co stanowi naruszenie przepisów art. 2 ust 3-5, art. 6 ust 1 , art. 14 ust 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540 z późn. zm.).

Wskazać należy, że materiał dowodowy zgromadzony przez Sąd Rejonowy, pozwala stwierdzić, iż nie budzą wątpliwości ustalenia faktyczne Sądu dotyczące wypełnienia przez oskarżonego znamion przedmiotowych przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. Urządzanie gier na automatach jest bez wątpienia jedną z czynności podejmowanych przez oskarżonego w ramach prowadzonej spółki (...) Sp. z o.o. Oskarżony prowadząc działalność o takim profilu posiada przynajmniej podstawową wiedzę z zakresu przepisów regulujących gry hazardowe, musiał więc zdawać sobie sprawę z tego, iż łamią prawo urządzając gry na automatach, nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna, urządzając gry poza kasynem i eksploatując 9 automatów do gier, które nie były zarejestrowane przez naczelnika urzędu celnego. Znając bowiem przepisy obowiązujące w tym zakresie, wiedział jakie wymagania powinien spełnić.

Argumentacja obrońcy odnosząca się do braku związku oskarżonego z automatami i braku prowadzenia działalności we wskazanych lokalach jest nietrafiona. Nie można bowiem zasadnie uznać, że aktywność oskarżonego sprowadzała się tylko do zawarcia umów dzierżawy lokali oraz oddania w posiadanie zależne

automatów do gier innym osobom. Wbrew twierdzeniom obrońcy zgromadzone i wskazane powyżej dowody pozwalają przypisać oskarżonemu urządzenie gier na automatach do gier, gdyż w orzecznictwie wyrażono pogląd, że „urządzać”, to więcej niż tylko „prowadzić”, a zatem „urządzenie” jest pojęciem treściowo szerszym. Obejmuje całość podjętych działań (zob. wyrok SN z dnia 13 października 2016 r., IV KK 174/16).

W orzecznictwie na gruncie tej ustawy funkcjonuje ugruntowane stanowisko, że urządzenie gier hazardowych to ogół czynności i działań stanowiących zaplecze logistyczne dla umożliwienia realizowania w praktyce działalności w zakresie gier hazardowych, w szczególności: zorganizowanie i pozyskanie odpowiedniego miejsca na zamontowanie urządzeń, przystosowanie go do danego rodzaju działalności, umożliwienie dostępu do takiego miejsca nieograniczonej ilości graczy, utrzymywanie automatów w stanie stałej aktywności, umożliwiającym ich sprawne funkcjonowanie, wypłacanie wygranych, obsługa urządzeń, zatrudnienie i odpowiednie przeszkolenie personelu, zapewniające graczom możliwość uczestniczenia w grze (zob. np. wyrok WSA w Kielcach z dnia 22 września 2016 r., (...) SA/Ke 553/16). W przywołanych publikacjach jednolicie, a zarazem słusznie, przyjmuje się zatem, że znamię „urządzenia” zostaje wypełnione przez czynności związane wyłącznie z samym organizowaniem gry. Takie rozumienie pozostaje przy tym zbieżne ze znaczeniem słowa „urządzić” w języku polskim. „Urządzić (urządzać)”

oznacza bowiem zorganizować (organizować) jakieś przedsięwzięcie itp. (zob. np. Uniwersalny słownik języka polskiego, red. S. Dubisz, tom 4. R-V, Warszawa 2003, s. 1023).

Powyższe uwagi pozwalają zatem przyjąć, że realizacja znamienia „urządza”, o którym mowa w art. 107 § 1 KKS, wymaga podjęcia czynności związanych ściśle z organizowaniem gry hazardowej, a takie czynności niewątpliwie zostały przez oskarżonego podjęte, skoro automaty funkcjonowały w tych lokalach, a zostały zainstalowane przez firmę oskarżonego, która jest właścicielem wszystkich automatów. Dowód w postaci protokołów oględzin zabezpieczonych automatów do gier potwierdza, że w ich wnętrzu znajdowały się pieniądze w postaci banknotów i monet w łącznej kwocie 4550 złotych (k.29-32,297-300), a zatem automaty do gier stanowiące własność firmy należącej do oskarżonego, funkcjonowały przez okres dzierżawy powierzchni użytkowej w tych lokalach i przynosiły zysk. Nie ma zatem racji skarżący podnosząc, iż zebrane dowody nie wskazują, aby to oskarżony był ich posiadaczem prowadzącym ich gospodarczą eksploatację.

1. Naruszenie prawa materialnego, tj. art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks, poprzez jego zastosowanie, mimo iż w toku postępowania nie wykazano, by oskarżony dopuścił się popełnienia takiego przestępstwa, czyli w szczególności brak w kwestionowanym wyroku jakiegokolwiek wskazania, które konkretnie zachowania oskarżonego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

wyczerpywały znamiona tego przestępstwa;

2. Naruszenie art. 107 § 1 kks w zw. z art. 4 § 2 kks, a to poprzez niczym nie uzasadnione przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się wskazanego przestępstwa, działając umyślnie, chociaż takie ustalenie faktycznie nie znajduje jakiegokolwiek oparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w postępowaniu;

3. Naruszenie art. 10 §3 i ewentualnie § 4 kks, poprzez ich niezastosowanie, mimo iż okoliczności prawne sprawy niniejszej determinują wniosek, iż oskarżony z pewnością kierował się usprawiedliwionym przekonaniem, że zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność czynu, a już w ostateczności dopuścił się czynu zabronionego w usprawiedliwionej nieświadomości jego karalności;

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Ad. 1 i 2

Sąd dokonał analizy wyjaśnień oskarżonego po kątem ich spójności z protokołami przeszukania i oględzin, zdjęciami oraz zeznaniami świadków. Wbrew zarzutom skarżącego sąd ustalając winę umyślną nie kierował się przypuszczeniami, jak podnosi obrońca, lecz logiką i doświadczeniem życiowym. Działanie oskarżonego słusznie zostało uznane za umyślne i podjęte z zamiarem co najmniej ewentualnym. Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że oskarżony jest osobą prowadzącą

działalność gospodarczą i osiąga z niej stały dochód. Wskazane w zarzucie w pkt 1 i 2 automaty nie były jedynymi automatami, którymi dysponował i urządzał gry w innych lokalach m.in. na terenie S., co potwierdzają wcześniejsze wyroki skazujące za podobne przestępstwa (k.462,478-479). Działalność związana z grami losowymi to normalna czynność wynikająca z rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej spółki (...) Sp. z o.o. Prowadząc taką działalność oskarżony J. A. jako prezes zarządu, a zarazem jedyny wspólnik i właściciel wszystkich udziałów, miał obowiązek zapoznać się z przepisami ustawy o grach hazardowych, co jest bez wątpienia jedną z podstawowych czynności podejmowanych przez każdą osobę prowadzącą tego typu działalność. Powyższe okoliczności uzasadniają stwierdzenie, że J. A. posiada przynajmniej podstawową wiedzę z zakresu przepisów tej ustawy. Oskarżony musiał zdawać sobie dobrze sprawę z tego, iż łamie prawo nie posiadając koncesji lub zezwolenia na prowadzenie gier na automatach. Błędnie podnosi skarżący, że nie została wykazana wina umyślna oskarżonego. W ocenie Sądu okręgowego nie jest bowiem możliwe, aby oskarżony jako osoba zaradna życiowo, zajmując się na co dzień skomplikowanymi sprawami związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej, w tym sprawami finansowymi firmy, nie zdawał sobie sprawy z tego, że działalność w zakresie gier na automatach urządzana bez koncesji poza kasynem gry lub bez zezwolenia na prowadzenie działalności w tym zakresie, jest zawsze działalnością nielegalną, prowadzoną wbrew normie wynikającej z treści art. 6 ust 1 ustawy o grach hazardowych i stanowi przestępstwo z art. 107 § 1

k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. Na tej podstawie prawidłowo więc uznano, że działał on umyślnie.

Ad. 3

Należy podkreślić, że skoro oskarżony prowadził działalność gospodarczą związaną z grami losowymi i zakładami wzajemnymi (k.57-58), to powinien na bieżąco zapoznawać się z przepisami ich dotyczącymi, w szczególności w zakresie dotyczącym nowelizacji przepisów ustawy o grach hazardowych i jej notyfikacji. W okresie poprzedzającym wejście w życie nowelizacji ustawy z 12 czerwca 2015 r. w piśmiennictwie i judykaturze pojawiały się wątpliwości co do stosowania art. 14 ust 1 ustawy o grach hazardowych z powodu braku jej notyfikacji. Zdaniem sądu odwoławczego właśnie te wątpliwości powinny wzmóc zainteresowanie oskarżonego czy nowelizacja ustawy o grach hazardowych została notyfikowana, skoro zdecydował się na prowadzenie działalności w postaci urządzania gier na automatach po dacie wejścia w życie nowelizacji. Nieświadomość jest stanem braku wiedzy na dany temat i należy ją odróżnić od wątpliwości, które mogły wskazywać oskarżonemu że prowadzona przez niego działalność jest niezgodna z obowiązującym prawem. Zgodnie z art. 2 ust 6 ustawy o grach hazardowych „minister właściwy do spraw finansów publicznych rozstrzyga, na wniosek lub z urzędu, w drodze decyzji, czy gry lub zakłady posiadające cechy wymienione w ust. 1-5a są grami losowymi, zakładami wzajemnymi, grami w karty albo grami na automacie w rozumieniu ustawy”. Brak zwrócenia

się o wyjaśnienia takich wątpliwości w trybie przewidzianym w art. 2 ust. 6 ustawy o grach hazardowych pozwala na przyjęcie, że oskarżony co najmniej przewidywał możliwość popełnienia czynu zabronionego i godził się na jego popełnienie. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 18 maja 2018 r w sprawie III KK 426/17 (lex 2556098), że „art. 107 §1 k.k.s. ma charakter normy blankietowej, a jej uzupełnienie stanowią przepisy ustawy o grach hazardowych. Błąd w postaci nieświadomości, że działa się wbrew przepisom wskazanej ustawy oznacza, że sprawca nie zna dopełniającego normę blankietową przepisu prawa i nie wie tym samym, że jego naruszenie jest zabronione przez prawo karno-skarbowe, bądź też sprawca zna przepisy u.g.h. i wie, że jego zachowanie jest w świetle tych przepisów bezprawne, nie wie tylko, że naruszenie konkretnego przepisu podlega sankcji karno-skarbowej. Nieświadomość karalności określona w art. 10 § 4 k.k.s. nawiązuje do okoliczności wyłączającej karalność ujętej jako nieświadomość tego, że czyn tego rodzaju jest zagrożony karą. Błąd tego rodzaju jeżeli wystąpił wyłącza winę. Wyłączenie winy przy błędzie co do karalności następuje jednak wyłącznie wówczas, gdy błąd ten jest usprawiedliwiony”.

W realiach niniejszej sprawy nie można uznać, że oskarżony działał pod wpływem błędu usprawiedliwionego okolicznościami, ponieważ jak wyjaśnił na rozprawie- konsultował się z kancelarią prawną (k.531). (...) opinie nie mają mocy powszechnie obowiązującej, tymczasem ustawa

o grach hazardowych przewidywała odpowiedni tryb do wyjaśnienia tych wątpliwości w drodze decyzji administracyjnej. Oskarżony nie skorzystał z tej drogi i w związku z tym nie może obecnie twierdzić, że dokonując samodzielnej interpretacji przepisów prawa uczynił wszystko, aby wyjaśnić swoje wątpliwości. Sąd Okręgowy nie podziela również poglądu, że skoro w podobnych sprawach sądy i prokuratury wydawały orzeczenia korzystne dla oskarżonego i zwracały mu automaty do gier zatrzymane przez organy celne, to oskarżony miał prawo być przekonany, że jego działalność jest legalna. Należy podkreślić, że oskarżony jako profesjonalny przedsiębiorca z tej branży powinien śledzić zmiany ustawy o grach hazardowych oraz kwestie ich notyfikacji Komisji Europejskiej. Zdaniem sądu odwoławczego nie budzi wątpliwości, że od 3 września 2015 r. obowiązywała notyfikowana ustawa o grach hazardowych i w związku z tym inaczej będą traktowane przestępcze zachowania oskarżonego podjęte po tej dacie. W tej sytuacji jeżeli oskarżony nadal miał wątpliwości co do prawidłowości tej notyfikacji (zdaniem sądu odwoławczego całkowicie nieusprawiedliwione), to powinien się powstrzymać od prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie urządzania gier na automatach, do czasu rozstrzygnięcia tych wątpliwości w drodze decyzji administracyjnej wydanej na podstawie art. 2 ust. 6 ustawy o grach hazardowych. Błąd co do oceny prawnej może być usprawiedliwiony, gdy polega na przyjęciu wadliwej interpretacji przepisu i braku świadomości, że sądy stosują inną wykładnię, albo w sytuacji, gdy sprawca działa

pod wpływem dotychczasowego stanowiska judykatury, które nagle uległo zmianie.

Argumentacja skarżącego nie może zyskać akceptacji nie uwzględnia bowiem okoliczności związanych z osobą oskarżonego, będącego, jak to zauważono już wcześniej, profesjonalistą, znającym branżę gier hazardowych, w której funkcjonował od 1 czerwca 2016 r. i był doskonale zorientowany co do obowiązujących w tym zakresie regulacji. W świetle powyższego, twierdzenie, że mógł być on przekonany co do legalności prowadzonej przez siebie działalności, a nadto pozostawał w usprawiedliwionym przekonaniu o braku konsekwencji karnoskarbowych i to pomimo działania w sposób oczywisty odbiegającego do wymogów określonych zwłaszcza przepisem art. 6 ust. 1 u.g.h. (a więc prowadząc działalność w zakresie gier na automatach bez uzyskania koncesji na prowadzenie kasyna gry), pozostaje w oczywistej sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz nie uwzględnia wypracowanych tak w piśmiennictwie, jak i orzecznictwie, poglądów dotyczących możliwości wyłączenia odpowiedzialności karnej w oparciu regulację art. 10 § 3 i 4 k.k.s.

W świetle powyższych rozważań Sąd Okręgowy uznał za niezasadny zarzut dotyczący naruszenia art. 10 § 3 i 4 k.k.s.

Rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w relacji do wagi czynu mu zarzucanego, co wynika między innymi z naruszenia art. 10 § 5 kks poprzez jego niezastosowanie,

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>albowiem jeśli błąd, na który powołuje się oskarżony w swojej linii obrony, okazuje się być nieusprawiedliwionym, to skutkować to powinno zastosowaniem dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary- czego sąd rejonowy jednak nie wziął pod uwagę w kwestionowanym obecnie orzeczeniu;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie jest zasadny zarzut rażącej niewspółmierności kary odnoszący się do kar jednostkowych i kary łącznej wymierzonych oskarżonemu J. A. z przyczyn wskazanych przez obrońcę. Argumentacja obrońcy po raz kolejny, odnosi się do podnoszonych już kwestii związanych z kontratypem błędu, o czym już była mowa wcześniej. Tymczasem istnienie w świadomości sprawcy wątpliwości co do charakteru norm określonych w art. 6 i art. 14 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. (Dz. U. z 2018 r., poz. 165 ze zm.) o grach hazardowych to nic innego jak fakt uświadamiania sobie niepewności co do rzeczywistości prawnej, gdy tymczasem błąd co do prawa (art. 10 § 4 k.k.s.) to przecież mylne przekonanie (pewność) o istniejącym stanie prawnym. Wobec braku podstaw do przyjęcia kontratypu błędu nawet nieusprawiedliwionego, Sąd nie może zastosować wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary. W świetle ugruntowanego orzecznictwa nie można skutecznie powoływać się na niezawinioną nieznajomość prawa, jeżeli z ustalonych faktów wynika, że sprawca nie tylko nie starał się w sposób</p>		

należyty zapoznać z obowiązującym uregulowaniem, choć miał możliwość to uczynić u przedstawicieli właściwych organów, ale wręcz w sposób wyraźny z takiej możliwości zrezygnował (vide wyrok SN z dnia 6 czerwca 2019r. IV KK 218/18).

Odnosząc się do argumentów skarżącego dotyczących oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów wskazać należy, że przedmiotem ochrony przestępstw skarbowych z art. 107 k.k.s. jest mienie Skarbu Państwa – beneficjenta zysków z działalności hazardowej oraz danin publicznoprawnych z tytułu urządzania i prowadzenia gier hazardowych, jak również częstokroć monopolisty w wykonywaniu takiej działalności. Wbrew jednak argumentom skarżącego ochronie podlega także mienie uczestników działalności hazardowej oraz porządek publiczny. Forma ochrony polega na zabezpieczeniu przed nielegalnym urządzaniem, prowadzeniem i uczestnictwem w grach hazardowych. Liczne lokale z automatami do gry urządzone poza legalnymi kasynami, niewątpliwie przyczyniają się do zwiększenia liczby osób uzależnionych od hazardu. Skarżący w swojej argumentacji zupełnie pomija ten aspekt działalności oskarżonego jak negatywne skutki społeczne. Nie można zatem podzielić argumentacji obrońcy, że działanie oskarżonego cechuje mała społeczna szkodliwość. Z taką oceną nie można się zgodzić jeżeli weźmie się pod uwagę liczbę automatów do gier, które zostały przez oskarżonego eksploatowane oraz społeczne skutki tej działalności.

Dokonując oceny zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, iż wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych 200 stawek dziennych grzywny po 100 złotych poprzedzone zostało ze strony Sądu I instancji właściwą oceną i uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na jej intensywność (art. 12 § 2 i art. 13 k.k.s.). Przekonuje o tym argumentacja przytoczona - na ten temat - w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, którą należało, jako słuszną, podzielić. Orzekając o karze Sąd ten w sposób właściwy dokonał prawnokarnej oceny popełnionych przez oskarżonego czynów i adekwatnie do stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości każdego czynu, właściwości i warunków osobistych podsądnego wymierzył wskazane wyżej kary grzywny. Tak wymierzone kary jednostkowe są karami sprawiedliwymi, należycie też realizują ustawowe cele kary, tak w zakresie oddziaływania na sprawcę jak i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i w żadnym zakresie nie mogą być uznane za rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Tym niemniej karę łączną grzywny Sąd Rejonowy wymierzył na zasadzie asperacji wskazując na zawartość popełnionych przestępstw oraz cele prewencji indywidualnej. Tymczasem wymierzając karę łączną należy mieć na uwadze związek czasowy i przedmiotowy przestępstw

popelnionych przez J. A.. Rację ma Sąd Rejonowy, że kara łączna, jako swoiste podsumowanie działalności przestępnej sprawcy musi być postrzegana jako instytucja gwarantująca racjonalność karania w stosunku do sprawcy wielu przestępstw. Popelnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw jest elementem prognostycznym, przemawiającym za wymierzeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z zastosowania absorpcji. Zważyć jednak należy, iż wymiar kary łącznej opiera się na stopniu związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Związek przedmiotowy wynika z tożsamości pokrzywdzonych, ilości i rodzaju naruszonych dóbr prawnych, sposobu działania sprawcy, bliskości czasowej poszczególnych przestępstw. W związku podmiotowym chodzi o pobudki jakimi kierował się sprawca, podobieństwo rodzajów winy, zamiarów” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt II AKa 157/13).

Wprawdzie zasadę pełnej absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej zupełnie wyjątkowo, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, ale właśnie taka sytuacja w tej sprawie miała miejsce. Wskazać należy, że oba czyny zostały podjęte w krótkich odstępach czasu (okres 28 dni), a sposób działania sprawcy i zamiar były podobne oraz naruszały takie samo dobro prawne, dlatego z uwagi na bliski związek podmiotowo-przedmiotowy

<p>zdaniem Sądu Odwoławczego należy przy wymiarze kary łącznej grzywny zastosować zasadę absorpcji. Z powyższych względów Sąd Odwoławczy złagodził karę łączną grzywny do 200 stawek dziennych, nie zmieniając wysokości jednej stawki dziennej ustalonej przez Sąd Rejonowy na kwotę sto złotych. Zarzut rażącej surowości kary okazał się częściowo zasadny, aczkolwiek z innych powodów niż wskazał to skarżący.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Ostatecznie o zmianę zaskarżonego wyroku co do wymiaru kary, która przy uwzględnieniu okoliczności sprawy, w tym możliwości nadzwyczajnego jej złagodzenia-jawi się jako wygórowana, a tym samym niesprawiedliwa;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego, w sytuacji gdy wiarygodne dowody w postaci m.in. zeznań świadków P. K. (2) i M. Ś., dwóch umów dzierżawy powierzchni użytkowej (k.211,356), protokołów przeszukania i oględzin oraz informacji z rejestru przedsiębiorców, wskazują w sposób nie budzący wątpliwości na winę oskarżonego.</p> <p>Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego</p>		

rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.

Natomiast jako częściowo zasadny należy uznać zarzut rażącej surowości kary łącznej, którą Sąd Rejonowy wymierzył na zasadzie asperacji, w sytuacji gdy zachodzą przesłanki do połączenia obu kar grzywny na zasadzie absorpcji.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
	Zwi ęz ł e o powodach uwzględnienia okoliczności.
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.1.5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1.wyrok utrzymany w mocy w zakresie winy, kwalifikacji prawnej obu czynów oraz wymiaru kar jednostkowych grzywny	
Zwi ęz ł e o powodach utrzymania w mocy.	
Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie, wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla jej rozstrzygnięcia, całość tych okoliczności wnikliwie i wszechstronnie rozważył, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wyprowadził trafny	

wniosek w przedmiocie winy oskarżonego za przypisane mu przestępstwa. Sąd Odwoławczy nie ma zastrzeżeń również co do oceny prawnej ich zachowania, albowiem Sąd Rejonowy prawidłowo określił kwalifikację prawną czynów przypisanych oskarżonemu. Sąd Odwoławczy nie doszukał się także okoliczności, które niezależnie od granic zaskarżenia mogłyby skutkować uchYLENIEM wyroku Sądu I Instancji.

Przechodząc do rozważań odnośnie rozstrzygnięcia o karach jednostkowych Sąd podzielił stanowisko Sądu Rejonowego odnośnie orzeczenia o karze grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych za każdy z czynów, która to kara nie nosi cech rażącej surowości i jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego, jak również do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. Podnieść należy, że oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany za przestępstwo tego samego rodzaju tj. z art. 107 § 1 k.k.s. (k.611-620). Ponadto czyn z art. 107 § 1 kks zagrożony jest karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3 albo obu tym karom łącznie. Tym samym orzeczone wobec oskarżonego kary grzywny kształtują się bliżej dolnego niż górnego ustawowego zagrożenia. Ustalona przez Sąd Rejonowy wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych jest adekwatna do wysokości dochodów oskarżonego i jego sytuacji majątkowej. Oskarżony J. A. wprawdzie oszacował swój dochód na kwotę 1200 zł, ale jeszcze w toku dochodzenia podał, że oprócz własnej działalności gospodarczej jest także zatrudniony jako dyspozytor w firmie (...) w Z.. Zdaniem Sądu jego możliwości zarobkowe ze względu na wykształcenie (średnie techniczne) i wyuczony zawód (technik mechanik) przy obecnym poziomie minimalnego wynagrodzenia są znacznie większe.

Zgodnie z brzmieniem art. 23 § 3 k.k.s., który reguluje kwestię liczby stawek dziennych grzywny oraz ich wysokości, w sprawach o przestępstwa skarbowe, ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. Punktem wyjścia limitującym dolną granicę stawki dziennej grzywny orzekanej za przestępstwa skarbowe stanowi zatem kwota minimalnego wynagrodzenia obowiązująca w czasie popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu

<p>(wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2012r., sygn. akt III KK 397/11, LEX nr 1212891). Zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2015r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016r. (Dz. U. poz. 1385), wynagrodzenie minimalne w 2016 roku wynosiło 1850 zł. Jedna trzydziesta tej sumy to kwota 61,66 zł, a czterystukrotność wynosi 740 000 zł. Wysokość jednej stawki ustalona na kwotę 100 zł oscyluje w granicach najniższej kwoty stawki, dlatego nie można uznać jej za rażąco niewspółmiernie wysokiej.</p>	
<p>0.1.5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.1.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>0.0.1. Złagodzona karę łączną grzywny do wysokości 200 stawek dziennych</p>	
<p>Zwi ę z le o powodach zmiany.</p>	
<p>Do wymiaru kary łącznej należy zastosować zasadę absorpcji, gdyż związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw. Wskazać należy, że oba czyny zostały podjęte w krótkich odstępach czasu (okres 28 dni), a sposób działania sprawcy i zamiar były podobne oraz naruszały takie samo dobro prawne. Z powyższych względów Sąd Odwoławczy złagodził karę łączną grzywny do 200 stawek dziennych, nie zmieniając wysokości jednej stawki dziennej ustalonej przez Sąd Rejonowy na kwotę sto złotych. Zarzut rażącej surowości kary okazał się zatem częściowo zasadny.</p>	

<p>0.1.5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.1.5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>

	Zwiężle o powodach uchylenia.	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia.	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.	
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia.	
0.1.5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.1.5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia		Przytoczyć okoliczności.
-----------------------	--	--------------------------

z wyroku		
		Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od opłaty za obie instancje oraz pozostałych kosztów sądowych w sprawie ze względu na jego status majątkowy i możliwości zarobkowe;

7. PODPIS
sędzia Anna Zawadka

0.1.1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego (...) w W. z dnia 21 marca 2019r. sygn. akt III K 408/17		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana